

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNISTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELISKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 25. SEPTEMBER 1936.

ŠTEV. 2.

Naša moč

Danes se na vseh poljih, zlasti pa v socialnem življenju, vedno bolj in bolj poudarja in uveljavlja načelo, ki ga je doba novega veka izpodkopala: načelo avtoritete in discipline.

Nismo sicer daleč od časa, ko se je skoraj povsod bojeval odprt boj proti temu načelu, ko se je podrejenost in disciplina smešila kot nekaj suženjskega, človeške osebnosti nevrednega, ko se je avtoriteta imela za nekaj nepotrebne, človeka ponižujočega. In smo še v času, ko se radi odpora proti temu načelu izgublja postojanka za postojanko v boju s strumno organiziranim in discipliniranim boljševizmom. A vse to je le izraz kvarne individualistične miselnosti. — Sodobna mladina se je tega duha pogumno otrsela: sprevidela je silno važnost avtoritetnega načela in se mu junaško podredila. Že Mahnič je klical s preroškim glasom: »Evropa stoji neizogibno pred alternativo: ali avtoriteti priboriti spet splošno priznanje, ali pa izgubiti vodstvo vesoljnega človeštva in se pogrezni v barbarstvo.« Danes vidimo, kako se ta napoved uresničuje pred našimi očmi, kako se v Evropi že bije boj v znamenju te alternative: Evropa v resnici že izgublja vodstvo nad človeštvom, barbarstvo židovskega boljševizma jo že skuša preplaviti.

Načelo avtoritete ima odrešilno in dobrotvorno vlogo v naravnem življenju družbe. Še bolj se mu mora podrediti vse nadnaravno delovanje katoličanov. Krščanstvo samo sloni na avtoriteti. Krščanska vera, ki iz nje raste krščansko življenje, je priznavanje najvišje, nezmotljive avtoritete. Katoliško mišljenje in življenje vodi božjepravno od Kristusa postavljena avtoriteta Cerkev. Zato se mi dobro zavedamo, kakšno škodo lahko povzroči vsako gibanje v katoliških vrstah, ki načelo avtoritete slabi ali pa se celo zoper njega bori in ga smeši. Naše stališče je v tem pogledu odločno, nepopustljivo.

»Enotnost in disciplina vas bosta privedli do zmage!« je zaklical papež belgijskim žosistom. To je tudi naš program! Boljševizem se vali nad

nas, zmagali bomo samo, ako bodo naše čete močne v disciplini in edinosti, edini pa bomo samo, ako priznavamo cerkveno avtoriteto, ki je vir edinosti. Mi gremo torej enotno in disciplinirano, brez obotavljanja in brez kritiziranja, pogumno in ponosno za papežem, škofom pa tudi vodniki, ki jih je pooblastila cerkvena oblast! Mi hočemo dosledno izpeljati v lastnih vrstah načelo avtoritete!

A vsa avtoriteta naših voditeljev ima končno vir v najvišji oblasti — oblasti Kristusovega namestnika, vsa naša disciplina in podrejenost ima tukaj svoj polni razlog. Tu je temelj, skala, in kar ni na tej skali, je na pesku. Sem mora biti usmerjena vsa naša volja in pripravljenost, od tod vsa naša moč in uspešnost našega dela. Nikjer ne dobiva avtoritetno načelo toliko opravičenosti kot v papeštvu, nikjer toliko moči, dostojanstva, svetosti. Če se torej kje upravičeno poudarja, se tukaj! In če je kdo upravičen in dolžan, da se temu načelu podvrže in navdušeno sprejme disciplino, smo to mi! Ponosni smo, da moremo taki avtoriteti, namestniku božjemu, izkazovati spoštovanje in ljubezen, obljubiti pokorščino in zvestobo.

Naša odločna volja ni samo zrel sad resničnosti, je tudi izraz sodobnosti: mi gremo za vzgledom najmodernejše katoliške mladine, ki je navdušeno papeška, disciplinirana in zato zavedna in udarna; je še bolj zahteva sodobnosti: kdaj namreč je bilo bolj potrebno, da se vsi katoličani zberemo enotno in disciplinirano okrog svojega vrhovnega voditelja, Kristusovega namestnika, kakor prav danes, v boju proti organiziranemu brezboštvu? V tem je moč našega gibanja! Ta enotnost in discipliniranost bo tudi nas privedla do zmage!

Tako krasna je ta naša katoliška svojina, da je vsega sveta modrost v njej obsežena in presežena. Kličo nam — in še v zadnjem času je Fr. W. Fürster nam katoličanom znova velel —, naj si iz velikih nasprotnih gibanj, od protestantov, od socialistov, vzamemo, kar imajo v sebi pristnega in dobrega. Milij Bog! Saj imajo vendar od nas, kar imajo pokazati dobrega in pristnega! (F. Muckermann S. J.)

H komu pojdemo?

Gospod je rekel: »Simon, Simon, glej, satan vas je hotel imeti, da bi vas presejal kakor pšenico; jaz pa sem prosil zate, da ne opeša tvoja vera. In ko se ti svoj čas spreobrneš, potrdi svoje brate« (Lk 22, 31—32).

V silovitih sunkih, ki pretresajo do dna — kakor se do dna pretresa pšenica v rešetu — hoče satan v rešetu skušnjav pretresti vero Kristušovih učencev, da bi premnogi odpadli.

V veliki nevarnosti so vsi, a Kristus prosi samo za Petra. Zakaj ne za vse? Samo pod enim pogojem je dovolj, če prosi za Petra: ako so učenci s Petrom trdno združeni v dolžni pokorščini, ako je Peter skala, ki je na njej zgrajena mogočna duhovna zgradba Cerkve. Le tedaj so apostoli v veri utrjeni, ako so dolžni poslušati Petra, čigar vera je neomajna. Petrova vera je nepodkopljivo oporišče Cerkve, ob njej se razbijajo silni navali peklenskih krdel. Kajti Kristusove prošnje Oče vselej usliši.

Zgodovina in vsakdanja skušnja kažeta, da je Peter skala, ki na njej Cerkev trdno stoji, s Cerkvijo pa tudi trdno stoji živa vera v učlovečenje Sinu božjega. Kjer ni Petra, kjer so Petru odpovedali zvestobo, razpade tudi versko občestvo in z verskim občestvom vera v Kristusa.

Res, kjer je Peter, tja navaljujejo krdela peklenskih vrat. Silni so njih napadi, da je včasih videti, kot da bi konec Cerkve bil samo še vprašanje časa. A Peter vedno živi in potrjuje brate.

In proti vsem napadom brezverstva, krivih ver in razkolov je treba vedeti samo eno preprosto pravilo: Pusti, da te Peter v veri potrjuje: eno ime je in en prestol, ki nas s trdnostjo navdaja — ime Peter in prestol Rim.

Če kdaj, so te Kristusove besede potrebne danes. Danes nastopa, prvič v zgodovini, organizirano brezboštvo in zbira proti Cerkvi ogromne mase. Kolikor hujši so napadi, toliko bolj Kristus krepí Petra, — da potrdi nas. V edinstvi s Petrom smo močni.

Stavka

Ali je stavka moralno dovoljena?

Vprašanje je zelo zapleteno. Treba je razlikovati in zopet razlikovati. Pavšalna sodba o stavki bo gotovo zmotna.

Vpoštevati je treba pri stavki razne stvari, da bomo mogli reči, ali je upravičena ali ne. Najprej namen, ki ga imajo stavkujoči delavci, in cilj, ki ga hočejo doseči; nato način, kako s stavko začno in kako ga izvajajo; zraven pa še zahteve javne blaginje, krajevne razmere, socialno okolje in časovne okoliščine.

Sratka, sodba, ali je bila ta ali ona stavka, kakor se je zgodila, moralno upravičena ali ne,

in koliko je bila in koliko ne, je zelo pogosto težka stvar.

Vrhovna načela, po katerih presojava moralno dovoljenost gospodarske stavke (ne politične), so kratko tale:

Stavka je dovoljena, ako je namen, ki ga hočejo delavci doseči, **mraven**. Bodisi, da branijo pravice, ki jih jim delodajalec grozi odvzeti, ali da si skušajo pridobiti pravice, ki jim gredo, a jim jih delodajalec noče priznati.

Stavka je dovoljena, ako sili delavce vanjo **zadosti važen vzrok**. Kar je v mednarodnem življenju vojna, to je v gospodarskem življenju stavka: skrajno sredstvo za obrambo in dosego pravic. Ker je to sredstvo skrajno, je treba prej uporabiti druga sredstva, n. pr. pogajanje, posredovanje oblasti.

Stavka je tvegana stvar. Zato je treba predvideti, če ne bo nemara škoda, ki jo bo povzročila, večja kot korist.

Da je stavka dovoljena, **ne sme žaliti pravičnosti**. Delavci ne smejo z njo **razdirati pravične pogodbe**, ki so jo sklenili z delodajalcem, in ne smejo **postavljati nepravičnih pogojev**.

Stavke, s katerimi hočejo njih voditelji preobrniti politični in socialni red ali pokazati družbi ali vladi moč organiziranega delavstva, niso dovoljene.

Tudi med stavko ostanejo v veljavi zapovedi krščanske pravičnosti in ljubezni. Zasebna lastnina in osebna svoboda se morata spoštovati. Stavkujoči delavci sicer smejo preprečiti delovanje »stavkokazov«, vendar tako, da se pravičnost in krščanska ljubezen ne žalita.

Navadno so delavci trpeči, ponižani in razžaljeni. Pogosto se dogaja, da jih kapitalizem grod izžema.

Zgodi se pa tudi, da te uboge delavske trpine prevratni elementi nahujskajo, da po pravici zagrenjeni sežejo v stavkah po sredstvih in metodah, ki jih pravičnost ne more dopustiti.

Kominternina in stavke

Kominternina (mednarodna organizacija komunistov) pripravlja krvavo svetovno revolucijo. Kot posebno važno sredstvo za pripravo na to revolucijo pa ji služijo stavke — stavke vseh vrst, potrebne in nepotrebne, pravične in nepravične, organizirane od komunistov samih ali pa od njihovih nasprotnikov. Kajti kjer je taka stavka, tam vsaj naknadno pridejo komunisti zraven. Svoje namene pa trdovratno in načrtno skrivajo; vsakega, ki jih hoče razkriti, skušajo s smešenjem ali s terorjem prestrašiti. Vsako razkritje razkričijo kot laž, — da bi nasprotnike in vlade uspavali in bi potem navallli na nepripravljene.

Toda njihove organizacijske okrožnice vkljub tajni organizaciji pogosto le pridejo v druge roke. Tako se marsikaj točnega izve o zlih namenih boljševizma. Veliko pa je povedal lanski mednarodni kongres kominterne v Moskvi, avgusta in septembra 1935.

Na tem kongresu je n. pr. poročal zastopnik španskih komunistov Garcia: »Uspešno delo komunistične stranke razodeva vedno večje število stavk, tako 1931 — 710 stavk, 1933 — 1499 stavk in končno 1934 oboro-

Čemu organizacija KA?

žen upor v Asturiji, ki je 14 dni mogel držati pod krvavim terorjem celo pokrajino! To so izredni triumfi komunistične delavnosti!»

Avstrijski zastopnik je povedal, da pod vplivom avstrijske sekcije tudi v sosednjih državah zbirajo nezadovoljneže in jih gonijo v stavke, da tako pripravljajo teren za svetovno revolucijo.

Na podlagi teh in drugih poročil je kongres izdal vsem komunistom sveta povelje, kjer med drugim ukazuje, da morajo vse komunistične sekcije po vsem svetu prenehati z dosedanjo taktiko, (ki je vero in Cerkev naravnost in odkrito napadala), in da morajo preiti na vsej fronti v ofenzivo. Najbolj učinkovito bojno in ofenzivno sredstvo je politična stavka, ki se naj dosledno izvaja v velikih masah. Nemudoma naj torej povsod, kjer le morejo, organizirajo stavke in mezdna gibanja. Okrožnica kominterne navaja med drugimi zgledi tudi upor na Kreti, ki se je razvil iz stavke viničarjev.

Končno je zastopnik kominterne — kar nas dijake še posebej zanima — pozval komuniste po vsem svetu, da naj izkoristijo neorientiranost sodobne mladine, da si jo osvojijo, ker mladina ne ve, kam bi se obrnila.

Vredno je tudi omeniti, da se je na tem kongresu znani Bolgar Dimitrov norčeval iz tistih komunistov, ki ne razumejo nove taktike komunizma, in jih je imenoval »politično slepe kure«.

Takih politično slepih kur je seveda še veliko več med nekomunisti. To so ljudje, ki verjamejo lepim človekoljubnim frazam komunistov, s katerimi skušajo zakriti svoje nečloveške načrte do zadnjega trenutka in tako uspraviti odpor nasprotnikov in državnih vlad. Tega odpora se namreč komunisti zelo bojijo.

Iz povedanega je razvidno, kaj imamo soditi o stavitkah na Slovenskem. Marsikje se delavstvu gode velike krivice. Tam so stavke razumljive, a komunisti so jih tudi tukaj hitro zasakali v svoj prid — ne glede na to, koliko so s tem delavstvu napravili škode.

Da je bila stavka na ljubljanski univerzi čisto nepotrebna in je imela služiti samo namenom boljše življenja, je za poznavalca brez nadaljnega jasno. Zanimivo pa je, da so katoliški akademiki prvi na Slovenskem imeli pogum, to komunistom očitno povedati, in se niso pomišljali prezirati fraze komunistov o kolegialnosti in »skupnih strokovnih interesih«.

Obširno stavkovno gibanje pri nas ima torej iste cilje kot drugje po svetu. In kakor drugje po svetu,

Na vabilo za vstop v organizacijo Katoliške Akcije odgovarjajo tudi verni katoličani zelo pogosto, da ne čutijo prave potrebe; da ostanejo lahko dobri katoličani, četudi ne vstopijo v te organizacije; da sploh ne razumejo, zakaj kar naenkrat toliko govorjenja o Katoliški Akciji in siljenja v njene organizacije, ko so vendar oni sami toliko let in so njihovi predniki shajali brez njih. Taki in podobni ugovori proti Katoliški Akciji niso samo slovenska posebnost, marveč jih poznajo po vsem katoliškem svetu. Na nje odgovarja Luigi Veneziani v članku *Necessità dell' organizzazione* (potreba organizacije), priobčenem v *L'Osservatore Romano* z dne 31. avg. — 1. sept. 1936, št. 203, str. 4.

Odkod odpor proti organiziranju?

Ugovori vernih katoličanov proti organiziranju katoliškega življenja izhajajo, čeprav se čudno sliši, iz liberalizma. Liberalizem je namreč razbil skupnost, solidarnost, občestvenost. Storil je to najprej v gospodarstvu, potem pa tudi v političnem in socialnem življenju in končno je ubil v evropskem človeku duha solidarnosti sploh. Ustvaril je ozračje skrajnega individualizma, razbil je vse skupno življenje v atome, na poedince. V tem ozračju so rasti tudi katoličani. Vsi smo otroci časa; zato ni čudno, da so se nalezli liberalnega časovnega duha tudi katoličani in da so prenesli metode liberalizma tudi v versko in cerkveno življenje. Župnija in župnijsko občestvo sta postala za take nesolidarno čuteče katoličane pojma skoro brez vsebine. Verske organizacije so pešale in se je zdelo, da so odveč. Da je vzrok tem pojavom liberalizem, nam pokaže doba pred liberalizmom, ko je bilo župnijsko življenje bogato razvito, ko so verske organizacije dobro uspevale in imele na javno mnenje izredno velik vpliv. Današnje verske bratovščine niso niti senca tega, kar so pomenile bratovščine v zadnjih stoletjih srednjega veka in še v novem veku. Spomnimo se le na obrtniške cehe. Potem je pa padla slana liberalizma...

Ali more biti katoličan, ki danes ne vstopi v Katoliško Akcijo, dober katoličan?

Vprašanje je nekoliko dvoumno. Zase, v svojem osebnem življenju more ostati katoličan dober brez Katoliške Akcije; toda popoln katoličan, apostolsko usmerjen, tako borben, kot naš čas zahteva, pa brez nje ne more biti. Organizacijo Katoliške Akcije naročata dve potrebi, taktična in psihološka.

skušajo komunisti tudi pri nas take ugotovitve s smešenjem ubiti. Toda imeli bodo uspeh le, kjer je še kaj »slepih kur«.

Taktična potreba.

Cerkveno načelstvo nalog, ki jih ima po svojem zvanju, danes ne more izpolnjevati brez organizacij Katoliške Akcije. To drži. Kdo naj njegova naročila izvede? Kdo naj osvoji javno mnenje za Kristusa? Kdo naj dvigne družbo v nravnem pogledu? Kdo naj ustavi organizirano brezboštvo? To more storiti le dobro urejena, pravilno razčlenjena, taktično vodena organizacija Katoliške Akcije. Kdor tega ne razume, ta ne ve, da se proti topovom in tankom ni mogoče bojevati z lokom in silico.

Psihološka potreba.

Za moderno apostolsko delo je potreba zavesti skupnosti, zavesti da nismo sami, da se ne borimo vsak na svojo roko, marveč pod enotnim vodstvom in po enotnem načrtu. Ako te zavesti nimamo, bomo padli v malodušnost, brezborbenost, naveličnost, v obup. Tako zavest pa moremo dobiti le v strumni organizaciji, kjer brezpogojno zaupamo v vodstvo in načrt.

Za apostolsko delo v našem času je treba skušenj, znanja; je treba rabiti najboljše metode, drugače proti komunizmu, ki uporablja najboljše organizatorična in taktična sredstva, ne opravimo ničesar. Vse potrebno pa dobimo v organizaciji.

Začutiti moramo, da smo urejena vojska, razčlenjena v posamezne ednice, katerih vsaka ima določeno vodstvo in načrt. Ne bojimo se, kot bi po zraku mahali, temveč vemo, kaj hočemo. Organizacija pa je v tesni zvezi s škofom, ta s papežem in po njem s Kristusom, čigar namestnik na zemlji je.

Cerkvi je zmaga zagotovljena. »Cezarja voziš,« je rekel prestrašeni nemu krmarju Cezar. Tudi mi se ne bojmo, je rekel papež v nagovoru 16. maja 1926 na predstavnike Katoliške Akcije, ker nam govori Kristus: »Boga voziš.« Rekel je namreč enkrat za vselej: »Z vami sem vse dni do konca sveta.«

Zmaga je zagotovljena, a boj ni prihranjen. Z optimizmom, z vero v zmago, moramo združiti živo zavest, da je potreben organiziran boj, kjer vsakdo točno ve, kje je njegovo mesto in kaj je njegova naloga.

Kako so komunisti za mir. — Po zanesljivi statistiki, ki jo je sestavil Gil Robles in proti kateri ni nobenega demantija, je bilo v Španiji od 16. II. 1936 pa do izbruha revolucije:

61 ubitih,
224 ranjenih,
10 cerkva požganih,
9 duhovnikov pregnanih,
32 napadov po deželi na kmetije,
10 napadov na politična združenja,
7 poslopij požganih,
15 splošnih stavk,
129 delnih stavk in vrženih 74 bomb. —

Žosisti med stavkami

V zadnjem času so komunisti organizirali v Franciji in Belgiji velike stavke. Pod krinko enotne delavske fronte so hoteli spraviti organizacije pod svojo komando, da jih tako polagoma zdresirajo za svojo revolucijo. Žosisti so sijajno pokazali svojo zavednost in samostojnost.

V X... je bilo na tem, da bo izbruhnila stavka v pisarni, kjer je delala neka žosistka. Žosistovska organizacija je stopila v stik s strokovno organizacijo, ki je predložila ravnateljstvu zahteve nastavljenec. S tem so se zagnili stavki.

Pridobivanje

Delavci so zasedli važno kovinsko tovarno. Priredili so skupno zborovanje. Dolgoletni žosist dobi besedo pred mikrofonom. Pred 2000 delavci brani svobodo strokovnih organizacij in razvija program krščanske strokovne organizacije. Žel je veliko odobravanje in takoj dobil 500 prijav za krščansko strokovno organizacijo.

Neka žosistka je dobila v svoji predilnici 17 pristopnic h krščanski strokovni organizaciji.

17 let star žosist je imel pogum, da je nastopil kot govornik in zahteval svobodo strokovnih organizacij in ponosno razložil žosistovski program. Med svoje tovariše je delil žosistovski časopis Jeunesse Ouvrière in propagandne brošure. Brali so jih taki ljudje, ki prav nič ne poznajo naših načel.

Neko tekstilno tovarno je zasedlo več sto delavcev, med katerimi si je neki žosistovski borec s svojim res voditeljskim nastopom pridobil toliko vpliva, da so ga delavci, ki so oklicalj stavko in vdrlj skozi vrata, proglasili za razsodnika pri vseh svojih odločitvah.

Po njegovem prizadevanju se je nadaljevalo kurjenje kotlov, kar je preprečilo škodo in prihranilo 48 ur, ki bi jih bilo sicer treba, preden bi prišlo delo zopet v tek.

Od drugod zopet pišejo: »Žosisti silno razširjajo časopis Jeunesse Ouvrière. Eden izmed žosistov je dobil 54 pristopnic k strokovni organizaciji, neka žosistka 74, v tovarni s 3000 delavci 250...«

Za moralo

Žosist se je javil pri stavkovnem odboru in dobil dovoljenje, da se žene in dekleta takoj vrnejo domov.

Med mladim delavcem in delavko se je dogodil obžalovanja vreden dogodek. Njuno ravnanje je bilo javno ožigosano in stavkovni odbor se je odločil, da bo, če se kaj podobnega ponovi, vrgel krivce skozi vrata.

Žosisti in zabava med stavko

Iz obilnih dopisov nekaž beležk:

»Tukaj je žosistovska sekcija dala za mladino stavkovnemu odboru igre: ping-pong, karte, šah.«

»Javljamo končno, da se je posrečilo žosistovski zvezi organizirati kino predstave za stavkujoče. Lahko je ugeniti, kako je bila ta pobuda sprejeta, ki je dala stotinam mladim delavcem priliko za pošteno in zdravo razvedrilo.«

Pogum

V neki zavarovalnici so stavkujoči hoteli za kratek čas oponašati verske obrede. Neka žosistka je imela pogum, da je šla k stavkovnemu odboru in zahtevala, naj se spoštuje versko prepričanje. Nameravani spreved so preprečili.

Mnogo je bilo žosistov, ki so zahtevali in dobili dovoljenje, da so šli v nedeljo k maši.

Pa še več:

»Stavka je izbruhnila v četrtek, delavci so zasedli tovarno, ženske pa so odpravili domov. Dva žosista v tovarni nista hotela opustiti vsakdanjega sv. obhajila in sta poslala hišnikovega sina k duhovniku, da bi jima prinesel sv. obhajilo.

Duhovnik je prišel in naša dva tovariša sta prejela sv. obhajilo sredi začudenih tovarišev. Odslej jima je stavkovni odbor dovolil iti vsak dan k maši.«

Ta dejstva kažejo, kakšen vpliv si je znala pridobiti žosistovska organizacija na svoje člane in po njih na maso. Do tega pa je prišlo samo na ta način, da so bili mladi voditelji krščanskega gibanja v pogostem stiku s stavkujočimi.

Končajmo s tem poročilom:

Žosist, član Zveznega sveta, zaprt v svoji tovarni, je pisal tovarišem pri Zveznem svetu tole:

»Sem v stavki od petka ob dveh. Sem edini žosist, stavkujočih je 150.

Takoj, ko so bili ustavljeni stroji, sem zbral okrog sebe delavce, ki z nami simpatizirajo.

Pazim z dobrimi tovariši na red v hiši. Z intervencijami sem dosegel naslednje:

Vrnitev žensk in mladine
Svobodo strokovnih organizacij
Spoštovanje verskega prepričanja
Zaščito morale

Dovršitev izdelkov, ki bi se sicer pokvarili (tkanina v barvi).

Dosegel sem, da se ni razvila rdeča zastava, četudi skupaj s trobojnico.

V nedeljo sem šel z devetimi tovariši k maši.

Eden izmed delavcev v tovarni je snel križ s stene. Naš tovariš je to divjaštvo pred zbranimi delavci osramotil in zahteval, da se obesi križ na svoje mesto, kar so sprejeli vsi. Ta križ je potem prišel na prejšnje mesto.

Drugi dan so delavci, ki so delali v tem prostoru, napravili zbirko med vsemi delavci, da se poškodovano razpelo nadomesti. Večina delavcev se je te manifestacije udeležila.«

Bežigradska gimnazija

Dijaki I. in III. drž. gimnazije so sprejeli z zadovoljstvom vest, da bo za letošnje šolsko leto pripravljena nova gimnazija za Bežigradom.

Obe gimnaziji sta si namreč zadnja leta delili prostore z dopoldanskim in popoldanskim poukom.

Dela na gimnaziji (zidarska je vodila tvrdka Tomažič) bodo z malo zamudo kmalu končana.

Stavba nove gimnazije obsega tri dele. Pravo šolsko poslopje bo v srednjem delu in je zgrajeno po popolnoma novem sistemu. V tem poslopju namreč ni hodnikov, temveč je v vsakem nadstropju velik pravokoten prostor — nekaka avla, — sredi katerega se dviga stopnišče. Na dveh nasprotnih straneh tega prostora so nameščeni po trije razredi, z drugih dveh strani pa prihaja luč.

Prostor v vsakem nadstropju je namenjen za kroženje v glavni pavzi pri šolski promenadi, kar je na III. drž. že večletna tradicija. Način gradnje v vsakem nadstropju ima zares to prednost, da v pavzah en sam profesor lahko nadzoruje vseh šest razredov. Da se pri promeni vseh gimnazijcev ne bi razlegalo preveliko ropotanje s čevlji, bodo tla krita z linolejem.

Zelo zanimivo so urejeni tudi razredi sami. Ena stena je skoraj popolnoma steklena. Sipe v oknih so zato nenavadno velike. V stenah, ki leže nasproti oknom, so vzdane omare za učence. V vsakem razredu je teh omar nad pet. V njih bo mesto za plašče in klobuke. Ker so omare ventilirane, se bodo mokri plašči hitro posušili.

Vodovod je napeljan v vsak razred posebej. Razredi niso tlakovani z linolejem, temveč so parketirani. Kurjava v novem poslopju je kakor v vseh modernih stavbah centralna.

V najvišjem nadstropju so uredili risalnico in fizikalno dvorano, v kateri so tla dvignjena, da bodo učenci laže sledili poskusom.

Iz novega šolskega poslopja se pride v telovadnico, ki obsega drugi del stavbe, ne da bi bilo treba prekoračiti dvorišče. Telovadnica je urejena tudi kot dvorana za prireditve in ima oder ter posebno garderobo za igralce. Poleg tega pa sta ob telovadnici druga garderoba za telovadce in velik prostor za prhe.

Tretji trakt celotne stavbe obsega stanovanja, pisarne in društveno sobo za gimnazijska društva.

Učenci III. drž. se bodo torej kmalu seznanili z novim tipom gimnazije. Poznajo staro v Beethovnovi ulici, modernejši predvojni tip, zdaj pa se bodo seznanili z najnovejšim tipom.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (Jože Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (J. Godina).